

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.344/2024/4.
A felperes:	Felperes (felperes címe)
Az alperes:	Csongrád-Csanád Vármegyei Rendőr- főkapitányság (6722 Szeged, Kossuth Lajos sugárút 22-24.)
Az alperes képviselője:	dr. Petrik-Somogyi Helga kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	szolgálati juttatás tárgyában indult közzszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (18. sorszám)
A fellebbezéssel támadott ítélet:	Szegedi Törvényszék 6.K.701.497/2023/17. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 61.540 (hatvanegyezer-ötszáznegyven) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes az alperes hivatásos állományú tagjaként, annak helység1 Rendőrkapitányságán körzeti megbízott beosztásban rendőr főtörzsőrmester rendfokozatban teljesített hivatásos szolgálatot.

[2] A helység1 Rendőrkapitányság vezetője 2019. július 18-án határozatszám1. számú határozatával a felperessel szemben fegyelmi eljárást rendelt el, egyúttal büntető feljelentést tett a helység1 Ügyészségen mulasztással megvalósított szolgálatban kötelességszegés és egyéb bűncselekmények gyanúja miatt, továbbá 2019. július 18-i hatállyal a felperest szolgálati beosztásából felfüggesztette, amelyet az alepres vezetője a határozatszám2 számú, 2019. szeptember 16-án kelt határozatával további egy hónappal, 2019. október 19-ig meghosszabbított. A helység1 Ügyészség tájékoztatása alapján a fegyelmi eljárás alapját képező cselekményekkel összefüggésben 2019. július 22-én szám1 számon a felperes (és társai) ellen nyomozást rendeltek el hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények megalapozott gyanúja miatt, amelyre tekintettel a helység1 Rendőrkapitányság vezetője a 2019. október 16-án kelt határozatszám3 számú határozatával a felperes szolgálati beosztásából történő felfüggesztését 2019. október 20-i hatállyal a vele szemben folyamatban lévő büntetőeljárás jogerős befejezéséig meghosszabbította, majd a helység2 Rendőrkapitányság vezetője a 2022. július 19-én kelt határozatszám4. számú határozatával a fegyelmi eljárást az üggyel összefüggésben indult büntetőeljárás jogerős befejezéséig felfüggesztette. A felperes 2021. január 18-át követően az alperes helység2 Rendőrkapitányságán járőrparancsnok beosztásban került foglalkoztatásra, eredeti szolgálati helyétől történő távoltartása érdekében.

[3] A helység2 Rendőrkapitányság vezetője a 2023. január 13-án kelt szám2 számú parancsban értesítette a felperest, hogy a hivatásos szolgálat elismerése céljából megállapított szolgálati juttatásról szóló 712/2021. (XII. 20.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 4. § a) pontja szerint a 2021. december 31-ei távolléti díj is 10% kiegészítő juttatás együttes összege hatszorosának megfelelő, azaz 2.461.620,- forint összegű szolgálati juttatásra jogosult, amelyet 2022. február 15. napjáig kell kifizetni. A kifizetésre a Korm. rendelet 6. § (1) bekezdés c) pontjára és (3) bekezdésére figyelemmel akkor kerülhet sor, ha a büntetőeljárás/fegyelmi eljárás nem zárult a szolgálati viszony megszüntetéssel, továbbá nem áll fegyelmi büntetés vagy fenytés hatálya alatt. A szolgálati juttatást a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése értelmében a korlátozó ok megszűnését követő hónapra járó illetménnyel együtt kell kifizetni.

[4] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a felperes büntetőjogi felelősségét megállapította folytatólagosan elkövetett szolgálatban kötelességszegés vétségében, és a felperest próbára bocsátotta. A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a 2023. szeptember 27-én kelt 6.Kbf.22/2023/14. számú jogerős ítéletével megváltoztatta, és a felperest pénzbüntetéssel sújtotta.

[5] A felperes 2023. augusztus 1-jén kérelmet nyújtott be munkáltatójához szolgálati jogviszonyának lemondással történő megszüntetése iránt. A munkáltató az egyoldalú nyilatkozatot tudomásul vette, rögzítette a lemondás kezdetét és végét. A felperes szolgálati jogviszonya 2023. október 2-ával megszűnt, amelyről a helység1 Rendőrkapitányság vezetője a 2023. szeptember 27-én kelt szám3 számú parancsot állította ki, egyúttal tájékoztatta a felperest, hogy a még folyamatban lévő fegyelmi eljárásának megszüntetésére a hivatásos szolgálati jogviszonyának megszűnése miatt kerül sor, a korlátozó ok megszűnésének megállapítására nincs lehetőség, amely alapján a szolgálati juttatás kifizetésére sem lehet intézkedni.

[6] A helység2 Rendőrkapitányság vezetője a felperessel szemben elrendelt fegyelmi eljárást a 2023. október 9-én kelt határozatszám5 számú határozattal megszüntette a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 210. § (1) bekezdés e) pontja alapján.

[7] A felperes 2022. január 21-én szolgálati panaszt terjesztett elő a juttatás részére történő ki nem fizetése miatt. Álláspontja szerint a Korm. rendelet 6.§ (1) bekezdés c) pontja

alapján fennállt a szolgálati juttatásra való jogosultsága, annak kifizetésére a korlátozó ok megszűnését követően intézkedni kellett volna. A Korm. rendelet 6.§ (3) bekezdése nyelvtani értelmezése alapján is egyértelmű, hogy a hivatkozott jogszabályhely arra az esetre vonatkozik, amikor a büntetőeljárásban hozott jogerős döntés a szolgálati jogviszony megszűnését eredményezi, illetve amikor a fegyelmi eljárás eredményeképpen a szolgálati viszony megszüntetése valósul meg. A jogszabályhely Alaptörvény 28. cikkének megfelelő teleologikus értelmezése alapján is valószínűsíthető, hogy a jogalkotó nem azt az esetet kívánta szankcionálni, amikor a fegyelmi eljárás a Hszt. erejénél fogva megszűnik az érintett lemondása miatt, hanem azokat a súlyos eseteket, amikor az eljárás alá vont szolgálati jogviszonyát a fegyelmi eljárás végén megszüntetik.

[8] Az alperes vezetője a 2023. november 8-án kelt határozatszám6 számú határozatával a panaszt megalapozatlanság miatt elutasította. Megállapította, hogy a panaszos esetében a még folyamatban lévő fegyelmi eljárás megszüntetésére mérlegelési jogkör nélkül a hivatásos szolgálati jogviszonyának megszűnése miatt került sor, így a korlátozó ok megszűnésének megállapítására, valamint a szolgálati juttatás kifizetéséről sem lehetett intézkedni.

A kereset és a pontosított védírat

[9] A felperes a marasztalásra irányuló keresetében az alperes kötelezését kérte 2.461.620,- forint szolgálati juttatás és ezen összeg után 2023. október 2. napjától a kifizetésig járó törvényes kamata megfizetésére. Álláspontja szerint a Korm. rendelet 6. § (1) bekezdés c) pontjának nyelvtani értelmezése alapján is egyértelmű, hogy arra az esetre vonatkozik, amikor a büntetőeljárásban hozott jogerős döntés a szolgálati jogviszony megszüntetését eredményezi [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 135. § (1) bekezdés b) pont], illetve amikor a fegyelmi eljárás eredményeképpen a szolgálati jogviszony megszüntetése valósul meg [Hszt. 185. § (1) bekezdés h) pont], esetében azonban a büntetőeljárás miatt felfüggesztett fegyelmi eljárás a Hszt. 210.§ (1) bekezdés e) pontja alapján szűnt meg, mivel a fegyelmi eljárást meg kell szüntetni, ha az eljárás alá vont szolgálati jogviszonya megszűnt. Állította, hogy ugyanazon cselekmény büntetőeljárásban és fegyelmi eljárásban történő párhuzamos elbírálása a kétszeres értékelés tilalmának elvébe ütközik, ezáltal sérti az Alaptörvény XVIII. cikkének (6) bekezdését.

[10] Hivatkozott arra, hogy a Korm. rendelet rendelkezései egyértelműek, mérlegelési jogot nem biztosítanak az alperes számára, nem lett volna helye feltételezésnek abban a tekintetben, hogy mi lett volna a fegyelmi eljárás eredménye az eljárás lefolytathatósága esetén, mivel a Korm. rendelet nyelvtani és teleologikus értelmezése alapján a jogalkotó a hivatásos szolgálatot ellátó személyt abban az esetben kívánta kizárni a szolgálti juttatásból, ha a jogviszonyának megszüntetésére fegyelmi vagy méltatlansági eljárás eredményeképpen kerül sor (Fővárosi Ítéltábla 1.Kf.700.003/2023/4.).

[11] Véleménye szerint a Hszt. 184. § (1) és (3) bekezdéseiben a fegyelmi vétségek elévülésére vonatkozó szabályok az Alaptörvény XVIII. cikk (1) bekezdésébe is ütköznek, mivel az (1) bekezdés csak a fegyelmi eljárás megindítását tiltja az elkövetéstől számított három éven túl, a (3) bekezdés pedig a jóval kisebb tárgyi súlyú fegyelmi vétség elévülését a bűncselekményt is megvalósító cselekmény büntetési tételéhez igazítja. A Hszt. nem ismeri az abszolút jogvesztő határidőt a fegyelmi vétségek kapcsán, abszurd és életszerűtlen, hogy a fegyelmi vétségeknél nagyobb tárgyi súlyú szabálysértés miatti felelősségre vonás sem

lehetséges az elkövetéstől számított két év eltelte után, míg esetében több mint 4 évig volt felfüggesztve a fegyelmi eljárás az ellene folyó büntetőeljárásra tekintettel. A Hszt. a fegyelmi eljárásokra vonatkozó elévülési szabályrendszere az Alaptörvényben foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot sérti, mely számára számszerűsíthető kárt okozott.

[12] Megjegyezte, hogy az ellene indult fegyelmi eljárás (különösen az olvashatatlan aláírás, tárgyi eszközök adminisztrációs feladatának elmulasztása, nyilvántartó vezetése) elkülöníthető, és lefolytatható lett volna a büntetőeljárástól függetlenül. Ezeknek a súlya oly csekély mértékű, főleg több mint négy év után, hogy jogviszony megszüntetéssel nem járhatott volna. Kérte, hogy amennyiben a jogvita elbírálásához szükséges, a bíróság éljen bírói kezdeményezéssel az Alkotmánybírósághoz a Hszt. fegyelemsértések elévülésére vonatkozó szabályait illetően, mivel azok Alaptörvényellenesek.

[13] Az alperes a pontosított védiratában a kereset elutasítását kérte, arra hivatkozott, hogy a fegyelmi eljárás a szolgálati jogviszony megszüntetése okán zárult, így a korlátozó ok a felperes esetén fennállt. Kétségtelen, hogy a felperes szolgálati jogviszonya 2021. december 31-én fennállt, erre tekintettel a Korm. rendelet 4.§ a) pontja alapján a szolgálati juttatásra jogosulttá vált, ugyanakkor a kifizetést korlátozó ok, a fegyelmi eljárás megléte miatt részére csak ezen eljárások megszűnését követően kerülhetett volna sor a juttatás kifizetésére. A perbeli esetben a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdés első mondatát kell értelmezni, azaz azt, hogy miként kell értékelni, ha a felperessel szemben folyamatban volt fegyelmi eljárás nem érdemi döntéssel zárult, hanem attól függetlenül más okból. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Kúria Kfv.III.45.121/2023/7. számú végzésére: a jogviszony megszűnése és az eljárások megszüntetése között szoros oksági kapcsolat van, így abból, hogy a felperes ellen indult fegyelmi eljárást a fegyelmi jogkör gyakorlója azért szüntette meg, mert a felperes szolgálati jogviszonya lemondás jogcímén megszűnt, okszerűen vonható le az a következtetés, hogy a felperes ellen indult fegyelmi eljárás a felperes jogviszonya megszűnésével zárult.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[14] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 123.081 forint perköltséget.

[15] Indokolásában előjáróban rögzítette, hogy a felek között nem volt vita abban a kérdésben, hogy a felperes a Korm. rendelet értelmében alapesetben jogosult lett volna a szolgálati juttatásra. A felek között a jogvita tárgyát az képezte, hogy a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel sor kerülhet-e a juttatás kifizetésére, így abban a tekintetben kellett állást foglalnia, hogy a szolgálati jogviszony lemondással történő megszüntetése esetén, az erre tekintettel, és nem a fegyelmi eljárásban alkalmazott szankció következményeként megszüntetett fegyelmi eljárás a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdésében foglalt folyósítást kizáró okot jelent-e, azaz értelmezhető-e oly módon, hogy fegyelmi eljárás a hivatásos szolgálatot ellátó személy jogviszonyának megszűnésével zárult.

[16] Megállapította, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság az alperes által hivatkozott Kfv.III.45.121/2023/7. számú végzésében (BHGY K-KJ-2024-56.) hasonló jogértelmezési kérdésben a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdés első mondatát, az Alaptörvény 28. cikke szerinti Alaptörvény – konform értelmezés igényével – a Hszt. rendeltetésszerű joggyakorlás elvére is figyelemmel vizsgálta.

[17] A vizsgált ügyben a felperes szolgálati viszonya 2021. december 31-én fennállt, erre tekintettel a Korm. rendelet 4. § a) pontja alapján a szolgálati juttatásra jogosulttá vált,

mivel a Korm. rendelet 5. §-a és 12. §-a szerinti kivételek nem álltak fenn. Ugyanakkor a juttatás kifizetését korlátozó ok – a 2021. december 31-én folyamatban volt méltatlansági és fegyelmi eljárás – meglelte miatt részére a szolgálati juttatás kifizetésére csak ezen eljárások megszűnését követően kerülhetett volna sor a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdésében meghatározottak szerint. Ez azt jelentette, hogy a szolgálati juttatást azon per felperese részére abban az esetben kellett volna kifizetni, ha a méltatlansági eljárás vagy a fegyelmi eljárás nem a jogviszonyának megszűnésével zárul és nem áll fegyelmi büntetés vagy fenyítés hatálya alatt sem. A Kúria előtti ügyben a szolgálati viszony megszüntetésére a törvény erejénél fogva a Hszt. 82. § (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése alapján került sor, és erre figyelemmel mind a fegyelmi, mind a méltatlansági eljárást megszüntették a Hszt. 210. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a Hszt. 223. § (4) bekezdés d) pontjára hivatkozással.

[18] A fenti ügyben a Kúria a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdés első mondatát értelmezte, azaz azt, hogy miként kell értékelni, ha a folyamatban volt méltatlansági és fegyelmi eljárás nem érdemi döntéssel zárul, azaz nem méltatlansági, illetve fegyelmi eljárás eredményeképpen szűnik meg a szolgálati jogviszony, hanem attól függetlenül más okból; lehet-e ezt akként értelmezni, hogy a szolgálati juttatás kifizetését korlátozó eljárások a jogviszony megszűnésével zárultak. Ezzel összefüggésben arra mutatott rá, hogy a Hszt. IX. Fejezetében elhelyezett 48. pontja sorolja fel a szolgálati viszony megszűnésének lehetséges módjait, amely a szolgálati viszony megszűnésének [Hszt. 80. § (1) bekezdés a)-g) pontok] és megszüntetésének [Hszt. 80. § (2) bekezdés a)-e) pontok] esetköreit egyaránt tartalmazza.

[19] A szolgálati viszony a Hszt. 80. § (1) bekezdés c) pontja alapján – a törvény erejénél fogva – megszűnt, és ennek következménye volt, hogy a Hszt. 223. § (4) bekezdés d) pontja alapján, illetve a Hszt. 210. § (1) bekezdés e) pontja alapján a méltatlansági és a fegyelmi eljárást is meg kellett szüntetni. A jogviszony megszűnése és az eljárások megszüntetése között szoros oksági kapcsolat van, így abból, hogy a megindult méltatlansági és fegyelmi eljárást azért szüntették meg, mert a szolgálati viszony a törvény erejénél fogva megszűnt, okszerűen vonható le az a következtetés, hogy a megindult méltatlansági és fegyelmi eljárás a jogviszony megszűnésével zárult. A Kúria rögzítette azt is, hogy a szolgálati juttatás kifizetése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a szolgálati viszony megszűnése nem a méltatlansági eljárás eredménye volt, mivel a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése ilyen további előírást nem tartalmaz. A Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése mindössze annyit követel meg a kifizetés teljesíthetőségéhez, hogy maga a méltatlansági vagy a fegyelmi eljárás ne a jogviszony megszűnésével fejeződjön be, de nem részletezi, hogy a jogviszony megszüntetése mi miatt – a megindított eljárások következtében vagy más okból – következhet be.

[20] A Kúria döntését perbeli ügyben is irányadónak tekintette, a felperes által jelzett azon tényállásbeli különbségtől függetlenül, hogy az adott ügyben az összeférhetlenség okán az érintett személy jogviszonya mindenképp megszűnt volna. A Kúria ugyanis döntésében nem a jogviszony megszűnése konkrét módjának tulajdonított jelentőséget, épp ellenkezőleg, arra mutatott rá, hogy a szolgálati viszony megszűnésének lehetséges módjait tartalmazó 48. pontja egyaránt tartalmazza a szolgálati jogviszony megszűnésének és megszüntetésének esetköreit. A Korm. rendelet 6. § (3) bekezdését arra figyelemmel értelmezte, hogy a szolgálati viszony megszűnésének volt következménye az, hogy a méltatlansági és fegyelmi eljárást is meg kellett szüntetni. A Kúria által hangsúlyozott szoros oksági kapcsolat a jogviszony megszűnése és a fegyelmi eljárás megszüntetése között jelen ügyben is megvalósult. Utalt arra is, hogy a Fővárosi Ítéltábla a 3.Kf.700.472/2023/7. számú ítéletében a fenti kúriai döntést abban az esetben is irányadónak tekintette, amikor az ügy felperesének jogviszonya közös megegyezéssel szűnt meg, és a fegyelmi eljárás megszüntetésére ezen okból került sor.

[21] A Kúria döntésében foglaltakra tekintettel a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdését nem látta másként értelmezhetőnek, mint hogy abból, hogy a felperes ellen indult fegyelmi eljárást a fegyelmi jogkör gyakorlója azért szüntette meg, mert a felperes szolgálati jogviszonya lemondás jogcímén megszűnt, okszerűen vonható le az a következtetés, hogy a felperes ellen induló fegyelmi eljárás a felperes jogviszonya megszűnésével zárult. A szolgálati juttatás kifizetése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a szolgálati viszony megszűnése nem a fegyelmi eljárás eredménye volt, mivel a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése ilyen további előírást nem tartalmaz.

[22] Az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelmet elutasította. Egyetértett az alperessel abban, hogy a Hszt. fegyelmi eljárásra vonatkozó szabályainak alkotmányossági vizsgálata a per keresetét meghaladja, melynek a fegyelmi eljárás és annak felfüggesztése jogszerűsége nem tárgya.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[23] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra kötelezését, továbbá az elsőfokú bíróság bírói kezdeményezésre kötelezését kérte azzal a kötelezéssel, hogy az elsőfokú bíróság forduljon az Alkotmánybírósághoz a Hszt. fegyelmi eljárások elévülésével kapcsolatos szabályrendszer alkotmányossági vizsgálata érdekében.

[24] Álláspontja szerint a törvényszék megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikkét, amely kötelezően előírja a rendes bíróságok számára, hogy a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék.

[25] A konkrét esetben figyelmen kívül hagyta a Hszt. fegyelmi vétségek elévülésére vonatkozó szabályaival kapcsolatban előadott alkotmányossági aggályait, és az alperes védekezését elfogadva arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kérdéses szabályrendszer alapjogi vizsgálata meghaladja a per kereteit. A per alapját képező vitás helyzet ugyanakkor kizárólag azért következhetett be, mert az alperes a fegyelmi eljárást éveken keresztül indokolatlanul felfüggesztés hatálya alatt tartotta. E tekintetben a törvényszék ítélete a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:4. § (2) bekezdését is megsértette, mivel a fegyelmi eljárások alperes általi indokolatlan elhúzása végsősoron pernyertességet eredményezett az alperes számára, amely jogállami körülmények között abszurd. Amennyiben a fegyelmi eljárások tekintetében a jogszabály szabályozná az abszolút jogvesztő határidőt, úgy a sérelmes helyzet nem következett volna be, mivel az ellene folyt büntetőeljárás hatálya alatt a fegyelmi eljárásnak elévülés folytán meg kellett volna szűnnie.

[26] Mivel a büntetőeljárás során a bűnösségét megállapító Fővárosi Ítéltábla sem látta indokoltnak, hogy katonai mellékbüntetést szabjon ki, a fegyelmi eljárás hiányában nem lett volna akadálya a szolgálati juttatás kifizetésének szolgálati jogviszonya megszűnésekor, így a fegyelmi eljárások felfüggesztése és a szolgálati juttatás kifizetésének elmaradása között egyértelmű a közvetlen okozati összefüggés.

[27] Tévedett a törvényszék, amikor a fegyelmi eljárások felfüggesztésének kérdését a jogvita kereteit meghaladónak látta, mivel adott esetben az Alkotmánybíróság általi visszamenőleges hatályú döntés az ellene folyt fegyelmi eljárások elévülés miatti befejezését eredményezhette volna, mely egyúttal az alperest is kötelezte volna a szolgálati juttatás kifizetésére. Ezért a Szegedi Törvényszéknek kötelessége lett volna bírói kezdeményezéssel

élni az Alkotmánybíróság irányába a Hszt. sérelmezett jogszabályhelyét illetően, mivel ennek hiányában minden további okfejtés pusztán fikció, az ügyben hozott ítélet pedig nyitva hagyja az általa felvetett, az ügy érdemére kiható alapjogsértést, mely nemcsak az egyedi ügyben, hanem az egész rendvédelmi igazgatásban alapvető jelentőséggel bírhatna.

[28] Az elsőfokú bíróság ítélete megsértette továbbá a Korm. rendelet 4. §-ában és 6. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt rendelkezéseket.

[29] Az alperes az ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a fellebbezés nem tartalmazza a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 100. § (2) bekezdés b) pontjában foglaltakat, felperes azon túl, hogy megjelölte az Alaptörvény XXVIII. cikkét, nem jelölte meg, hogy azt mely jogszabályi rendelkezéssel összhangban szükséges értelmezni. E körben hivatkozott a Kúria Pfv.20.914/2023/7. számú precedensképes határozatára, mely elvi jelleggel mondta ki, hogy: „A bíróságoknak a jogszabályok adta értelmezési tartomány keretein belül azonosítania kell az elé kerülő ügy alapjogi vonatkozásait, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjog alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmeznie. Ennek azonban a feltétele, hogy a fél a felülvizsgálati kérelmében konkrétan megjelölje az állított jogszabálysértést és annak indokait. Önmagában az Alaptörvény egyes cikkének a megsértésére hivatkozás nem ad alapot a jogerős ítélet érdemi felülbírálatára, az Alaptörvény rendelkezései ugyanis az egyes anyagi és eljárási jogszabályokon keresztül érvényesülnek.”

[30] A felperes alkotmányossági vizsgálatával kapcsolatos kérelmével összefüggésben hivatkozott a Kúria Kfv.38.166/2021/10. számú precedensképes határozatára, amelyben a Kúria vizsgálta, hogy a bírósági eljárásokban miként kell figyelembe venni az alkotmányossági kérdéseket. A Kúria egyebek mellett megállapította, hogy a bíróságnak az Alaptörvény XIV. cikk (2) bekezdés b) pontján és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. §-án alapuló döntése szuverén döntés. A bíróság akkor kezdeményezi az Alkotmánybíróság eljárását, amikor az a meggyőződése alakul ki, hogy az alkalmazandó jogszabály alkotmányellenes. Abban az esetben tehát, ha a fél a Kp. 34. § b) pontja alapján kezdeményezi, hogy a bíróság forduljon az Alkotmánybírósághoz, az alkalmazandó jogszabály alkotmányossági vizsgálatát kérve, de az eljáró bíróság e kezdeményezéssel nem ért egyet, úgy elégséges, ha a bíróság az ügyben meghozott döntésében (s nem külön végzésben, mint a kezdeményezés esetén) csupán arra utal, hogy nem találta indokoltnak az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését.

[31] Hivatkozott továbbá arra, hogy a felperes a fellebbezésében megjelölte ugyan a Korm. rendelet 4. §-át és 6.§ (1) bekezdés c) pontját azonban nem fejtette ki, hogy mely ítéleti rendelkezés milyen indokok által sértette meg e hivatkozott rendelkezéseket.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[32] A felperes fellebbezése – az alábbiak szerint – nem alapos.

[33] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság döntését az irányadó és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezésekre alapította, jogi indokolásában megjelenő okfejtése okszerű és megalapozott, a Kúria BHGY-ban is megjelent jogértelmezésével összhangban álló, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[34] A Fővárosi Ítéltábla előjáróban rögzíti, hogy a 2021. december 31. napján hatályba lépett Korm. rendelet új jogintézményként a hivatásos szolgálatot ellátó személyek részére Magyarország biztonsága érdekében végzett munkájuk elismeréseként egyszeri szolgálati juttatás kifizetését rendelte el. A szolgálati juttatás alapja – bizonyos kivételektől eltekintve – a hivatásos állományú részére megállapított illetményből számított távolléti díj összege, illetve a hivatásos szolgálati jogviszonyban álló vonatkozásában a távolléti díjnak, valamint – ha ilyen megállapítására sor került – a miniszter által rendeletben megállapított kiegészítő juttatásnak az együttes összege, amely a hivatásos szolgálatot ellátó személyt 2021. december 31. napján megilleti. A szolgálati juttatás mértéke az alapját képező összeg hatszorosa. A Korm. rendelet címzettjei – a személyi hatályra vonatkozó 1. § alapján – a hivatásos szolgálatot ellátó személyek, valamint annak hatálya alá tartozó munkáltatók. A szolgálati juttatásra jogosultságról és annak összegéről a munkáltatói jogkört gyakorló intézkedést ad ki.

[35] A Korm. rendelethez indokolás nem tartozik, azonban az egyik jogalkotói célja - a 3431/2022. (X. 21.) AB végzés indokolása [10] bekezdésében felidézett belügyminiszteri jogi-szakmai álláspontja (*amicus curiae* beadvány) szerint - az állománymegtartás, a rendvédelmi szervnél való további szolgálat ösztönzése. Eszerint a szabályozás egészéből egyértelműen kiolvasható az a rendeletalkotói szándék, hogy a szolgálati juttatásnak nem csupán, illetve nem elsősorban a hosszabb ideje történő szolgálatteljesítés elismerése a célja, hanem az állománymegtartás, a rendvédelmi szervnél való további szolgálat ösztönzése is. Emiatt a rendeletalkotó nem kívánta a szolgálati juttatást differenciálás nélkül, minden, hivatásos szolgálatban álló személynek biztosítani.

[36] Jelen ügyben egyrészt az emelendő ki, hogy a hivatásos szolgálatot ellátó személyek foglalkoztatási jogviszonyára vonatkozó jogállási törvények és egyéb jogszabályok nem tartalmazzak a szolgálati juttatással kapcsolatos előírást, a juttatás biztosítása (és kifizetése) nem következik kényszerítően az Alaptörvény valamely rendelkezéséből, az a jogalkotó (rendeletalkotó) saját elhatározásán, az e tekintetben fennálló mérlegelési jogán alapul. A 3073/2021. (III. 4.) AB határozatban az Alkotmánybíróság megállapította a rendvédelmi szerv tagja egyszeri juttatásának *ex gratia* jellegét, amely alapján az Alaptörvényből nem vezethető le az ilyen egyszeri juttatásokra, mint igényjogosultságra vonatkoztatható alkotmányos alanyi jog.

[37] A Korm. rendelet 4.§ a) pontja akként rendelkezett, hogy a szolgálati juttatásra jogosult – az 5.§ és a 12. § szerinti kivétellel – a 2021. december 31. napján hivatásos szolgálatot ellátó személy, függetlenül attól, hogy a jogviszonya határozott vagy határozatlan időre áll fenn. Mivel felperes esetében 2021. december 31. napján az 5.§ taxatív felsorolásában szereplő, a szolgálati juttatásra kizáró feltételek nem álltak fenn és a 12.§-ban foglalt különös rendelkezések sem jöhettek szóba, az elsőfokú bíróság helyesen indult ki abból, hogy a felek között vita nem volt abban a kérdésben, hogy a felperes a Korm. rendelet értelmében alapesetben jogosult lett volna a szolgálati juttatás kifizetésére, miután 2021. december 31. napján még a hivatásos szolgálati viszonya fennállt, ezért okszerűen a szolgálati juttatás Korm. rendelet szerinti folyósíthatóságának kérdését vizsgálta. E körben abban a jogértelmezési kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a szolgálati jogviszony lemondással történő megszüntetése esetén az erre tekintettel, és nem a fegyelmi eljárásban alkalmazott szankció következményeként megszüntetett fegyelmi eljárás a Korm. rendelet 6.§ (3) bekezdésében foglalt folyósítást kizáró okot jelent-e, értelmezhető-e oly módon, hogy a fegyelmi eljárás a hivatásos szolgálatot ellátó személy jogviszonyának megszűnésével zárult, tekintettel arra, hogy a szolgálati viszony megszüntetése a törvény erejénél fogva (*ex lege*) vonta maga után a fegyelmi eljárás megszüntetését is.

[38] Az alaptörvény-konform értelmezés kereteit kijelölő Alaptörvény 28. cikke megköveteli, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék. „A 28. cikk szerint a jogszabály Alaptörvénnyel összhangban történő értelmezése a bíró számára nem csak jog, hanem kifejezett kötelesség: amennyiben a bíró a jogszabály szövegét az értelmezés segítségével az Alaptörvénnyel összhangban tudja alkalmazni, annyiban ennek megfelelően köteles eljárni.” {28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]}.

[39] A Korm. rendelet 6. § (1) bekezdés alapján az a hivatásos szolgálatot ellátó személy, akivel szemben 2021. december 31-jén büntetőeljárás, fegyelmi eljárás vagy méltatlansági eljárás van folyamatban, jogosult a szolgálati juttatásra, de részére a szolgálati juttatás kifizetésére csak az a)-d) pontokban foglalt korlátozó ok megszűnését követően – a (2)-(4) bekezdésben meghatározottak szerint – kerül sor. A 6. § (3) bekezdése alapján az (1) bekezdés b) és c) pontja esetén a szolgálati juttatást abban az esetben kell kifizetni, ha a büntetőeljárás, a fegyelmi eljárás vagy a méltatlansági eljárás nem a hivatásos szolgálatot ellátó személy jogviszonyának megszűnésével zárul, azzal, hogy a kifizetésre akkor kerülhet sor, ha a hivatásos szolgálatot ellátó személy nem áll fegyelmi büntetés vagy fenyítés hatálya alatt.

[40] A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a Kfv.III.45.121/2023/7. számú végzésében (BHGY K-KJ-2024-56) hasonló jogértelmezési kérdésben a Korm. rendelet 6.§ (3) bekezdés első mondatát az Alaptörvény 28. cikke szerinti Alaptörvény-konform értelmezés igényével – a Hszt. rendeltetésszerű joggyakorlás elvére is figyelemmel – vizsgálta. A vizsgált ügyben a felperes szolgálati viszonya 2021. december 31-én fennállt, erre tekintettel a Korm. rendelet 4. § a) pontja alapján a szolgálati juttatásra jogosulttá vált, mivel a Korm. rendelet 5. § és 12. § szerinti kivételek esetében nem álltak fenn. Ugyanakkor juttatás kifizetését korlátozó ok – a 2021. december 31. napján folyamatban volt méltatlansági és fegyelmi eljárás – megléte miatt részére a szolgálati juttatás kifizetésére csak ezen eljárások megszűnését követően kerülhetett volna sor a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdésében meghatározottak szerint. Ez azt jelentette, hogy a szolgálati juttatást azon per felperese részére abban az esetben kellett volna kifizetni, ha a méltatlansági eljárás vagy a fegyelmi eljárás nem a jogviszonyának megszűnésével zárul, akként, hogy nem áll fegyelmi büntetés vagy fenyítés hatálya alatt sem. A Kúria előtti ügyben a szolgálati viszony megszüntetésére a törvény erejénél fogva a Hszt. 82.§ (1) bekezdés c) pontja és (2) bekezdése alapján került sor, és erre figyelemmel mind a fegyelmi, mind a méltatlansági eljárást megszüntették a Hszt. 210.§ (1) bekezdés e pontjára, valamint a Hszt. 223.§ (4) bekezdés d) pontjára hivatkozással.

[41] A Kúria a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdés első mondatát értelmezte, azaz azt, hogy miként kell értékelni, ha a folyamatban volt méltatlansági és fegyelmi eljárás nem érdemi döntéssel zárul, azaz nem a méltatlansági, illetve fegyelmi eljárás eredményeképp szűnik meg a szolgálati viszony, hanem attól függetlenül, más okból; lehet-e ezt akként értelmezni, hogy a szolgálati juttatás kifizetését korlátozó eljárások a jogviszony megszűnésével zárultak.

[42] Ezzel összefüggésben arra mutatott rá a Kúria, hogy a Hszt. IX. fejezetében elhelyezett 48. pontja sorolja fel a szolgálati viszony megszűnésének lehetséges módjait, amely a szolgálati viszony megszűnésének [Hszt. 80. § (1) bekezdés a-g) pontok] és megszüntetésének [Hszt. 80. § (2) bekezdés a-i) pontok] esetköreit egyaránt tartalmazza. Ha a szolgálati viszony a Hszt. 80. § (1) bekezdés c) pontja alapján – a törvény erejénél fogva – megszűnt, ennek következménye, hogy a Hszt. 223. § (4) bekezdés d) pontja alapján, illetve a Hszt. 210. § (1) bekezdés e) pontja alapján a méltatlansági és a fegyelmi eljárást is meg kellett szüntetni. A jogviszony megszűnése és az eljárások megszüntetése között szoros oksági kapcsolat van, így abból, hogy a megindult méltatlansági és fegyelmi eljárást azért szüntették meg, mert a szolgálati viszony a törvény erejénél fogva megszűnt, okszerűen levonhatónak

találta az a következtetés, hogy a megindult méltatlansági és fegyelmi eljárás a jogviszonya megszűnésével zárult. A döntés elvi tartalma szerint: „*Ha a méltatlansági és fegyelmi eljárást azért szüntette meg az alperes, mert a felperes szolgálati viszonya a törvény erejénél fogva megszűnt, úgy kell tekinteni, hogy a felperes ellen indult méltatlansági és fegyelmi eljárás a jogviszony megszűnésével zárult.*”.

[43] Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki a Kúria döntésében foglaltakra tekintettel, hogy a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdését nem lehetett máshogy értelmezni, minthogy abból, hogy a felperes ellen indult fegyelmi eljárást a fegyelmi jogkör gyakorlója azért szüntette meg, mert a felperes szolgálati jogviszonya lemondás jogcímén megszűnt, okszerűen vonható le az a következtetés, hogy a felperes ellen indult fegyelmi eljárás a felperes jogviszonya megszűnésével zárult. A szolgálati juttatás kifizetése szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a szolgálati viszony megszűnése nem a fegyelmi eljárás eredménye volt, mivel a Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése ilyen további előírást nem tartalmaz. A Korm. rendelet 6. § (3) bekezdése értelmében tehát a kifizetést kizáró ok a jelen esetben is fennáll.

[44] A felperes alapjogi visszasságként megjelölt, a fegyelmi vétségek kapcsán – szemben a szabálysértésekkel – történő felelősségre vonás tekintetében az abszolút jogvesztő határidő hiányára kifejtett érvelése és annak figyelmen kívül hagyása miatt a Korm. rendelet 4.§ és 6.§ (1) bekezdés c) pontjának megsértésére hivatkozása nem foghatott helyt.

[45] Mindenekelőtt azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a folyamatban levő fegyelmi eljárás fogalomértelmezését az eljárásjogi törvények nem adják meg, miként a felfüggesztett eljárás fogalmát sem rendezik, azonban a felfüggesztés jogintézményét tipikusan az eljárás elrendelése és befejezése között, a folyamatban levő eljárás szabályai között helyezik el. Ennek megfelelően a Hszt. a XV. fejezetében a „Fegyelmi felelősség” alcím alatt a 198. § (1) és (2) bekezdéseiben felsorolja a felfüggesztés kötelező, illetve mérlegeléstől függő eseteit. A felfüggesztés elrendelését nem lehet az elrendelt fegyelmi eljárás befejezéseként értékelni, ennek ellentmond ugyanis a Hszt. 195. § (1) és (2) bekezdése, amely a fegyelmi eljárás elrendelésének kötött szabályait rögzíti. A fegyelmi eljárás határozattal kerül elrendelésre, melynek meghatározott formai és tartalmi kellékei vannak, szükséges azt kézbesíteni, mindezen kötött folyamattal minősül a fegyelmi eljárás megindítottnak, annak határideje az elrendelésétől a befejezéséig tart. A fegyelmi eljárás megindítása és befejezése közé a Hszt. 198. §-ával elhelyezett fegyelmi eljárás felfüggesztése jogintézmény csupán a további eljárási cselekmények foganatosítására bír befolyással, azonban az eljárás fennálltát, hatályát nem érinti, azt nem szünteti meg.

[46] A Hszt. 198. § (3) bekezdése értelmében a felfüggesztés ideje nem számít be a fegyelmi eljárás lefolytatására nyitva álló időtartamba és az elévülési időbe sem, ezalatt nyugszik a fegyelmi eljárás, de nem szűnik meg. Nem illeszkedne a jogszabályalkotás gyakorlatába, ha a folyamatban levő eljárás egyes szakaszait – így a felfüggesztés esetét – a jogalkotó külön nevesítené, nyilvánvaló, hogy a jogalkotó a folyamatban levő eljárás valamennyi eljárásjogi variációját külön felsorolás nélkül a jogintézménybe beletartozónak tekinti. Az általános eljárásjogi dogmatika szerint az eljárás felfüggesztése az eljárás nyugvásának egyik formája, az eljárás folytatásának akadályát képezi. Az irányadó bírói gyakorlat szerint a kérelem érdemi elbírálásának ilyenkor eljárásjogi akadály van, ez az akadály csak időleges, a felfüggesztésre okot adó körülmény megszűnése után lehetőség lesz az érdemi döntésre (Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.27.350/2009/3.).

[47] A fegyelmi eljárás folyamatban lététől elkülönülő kérdés az, hogy a felfüggesztés ideje nem számít be a fegyelmi eljárás lefolytatására nyitva álló időtartamba és az elévülési időbe. A felfüggesztés csupán az elévülési idő nyugvását jelenti, azzal a fegyelmi eljárás még nem kerül befejezésre, ezért a Hszt. 198. § (3) bekezdésének szabályozásából is arra a

következtetésre lehet jutni, hogy a fegyelmi eljárás folyamatban levőnek tekintendő. A fegyverpénz kifizetésének lehetősége függ a fegyelmi eljárás mikénti befejezésétől, a szolgálati jogviszony megszüntetése esetén egyáltalán nem kerülhet sor kifizetésre, egyéb esetben pedig csak a fegyelmi büntetés hatályának leteltét követően.

[48] A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a 2023. szeptember 27-én kelt 6.Kbf.22/2023/2014. számon hozott jogerős ítéletével megváltoztatta, és a felperest pénzbüntetéssel sújtotta. A felperes ezt megelőzően, 2023. augusztus 1-jén kérelmet nyújtott be a munkáltatóhoz szolgálati jogviszonyának lemondással történő megszüntetése iránt és a helység1 Rendőrkapitányság vezetője a 2023. szeptember 27-én kelt szám4 számú parancsban a felperes hivatásos szolgálati jogviszonyát lemondással megszüntette 2023. október 2. napjával.

[49] A felperes nem várta be a fegyelmi eljárás eredményét, esetleges büntetését és hatályának leteltét, azt megelőzően szolgálati jogviszonyáról lemondott, hivatásos szolgálati jogviszonyának lemondással megszüntetése pedig a juttatás kifizetésének korlátozó okát jelentette, a Korm. rendelet releváns rendelkezéseinek Kúria által megerősített mikénti értelmezésére tekintettel. A Hszt. fegyelmi eljárásokra vonatkozó szabályrendszere igazodik ahhoz, hogy az alapul szolgáló cselekmény büntetőeljárás tárgya is lehet, amelynek lefolytatása időben elhúzódhat.

[50] Az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló kérelmet az elsőfokú bíróság elutasította. Az utólagos normakontrollra irányuló bírói kezdeményezés a bírói függetlenség eleme, a bíró utólagos normakontroll iránti indítvány előterjesztésére jogorvoslati úton nem kötelezhető (BH2014. 317.). Az Abtv. 25. § (1) bekezdése alapján a bíró az Alkotmánybíróság eljárását akkor köteles kezdeményezni, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmaznia, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, vagy alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította. Az utólagos normakontrollra irányuló bírói kezdeményezés a bírói függetlenség eleme, a bíró utólagos normakontroll iránti indítvány előterjesztésére jogorvoslati úton éppúgy nem kötelezhető, mint ahogyan arra sem, hogy a kezdeményezést, amennyiben annak feltételei fennállnak (vagyis a bírónak az előtte folyamatban lévő ügyben olyan normát kell alkalmaznia, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli) mellőzze.

[51] Helytállóan hivatkozott az alperes a Kúria Kfv.VI.38.166/2021/10. számú közzétett határozatára (BHGY K-KJ-2022-510), melyben a legfelsőbb bírói fórum az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) AB határozata nyomán különbséget tett a bíróságok alkotmányos kötelezettségét jelentő azon feladata, miszerint a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék, és a között, hogy milyen eljárás minősül jogszerűnek a fél által tett eljárás felfüggesztése és Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezésére irányuló féli indítvány kezelése között. A Kúria az előző bekezdésben rögzítettekkel összhangban rámutatott, hogy a Kp. 34. § b) pontjában a fél részére biztosított eljárási lehetőség nem köti a bíróságot, mivel a bíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontján és az Abtv. 25. §-án alapuló döntése szuverén döntés.

[52] Lényeges a felperes által vitatott indokolási kötelezettség szempontjából e kúriai döntés [43] pontja is, miszerint: „Abban az esetben tehát, ha a fél a Kp. 34. § b) pontja alapján kezdeményezi, hogy a bíróság forduljon az Alkotmánybírósághoz az alkalmazandó jogszabály alkotmányossági vizsgálatát kérve, de az eljáró bíróság e kezdeményezéssel nem ért egyet, úgy elégséges, ha a bíróság az ügyben meghozott döntésében (s nem külön végzésben, mint a kezdeményezés esetén) csupán arra utal, hogy nem találta indokoltnak az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését. Ha a bíróságnak kötelező lenne megindokolnia, hogy az általa alkalmazandó jogszabály miért nem sérti a fél által felhívott alkotmányossági tételeket, vagy egyáltalán, ha a normával szemben valamilyen módon

igazolni kényszerülne, hogy az alkotmányos (azaz, hogy miért nem fordul az Alkotmánybírósághoz), úgy a bíróság közvetlenül, vagy közvetve az Alkotmánybíróság Alaptörvényben rögzített hatáskörében járna el, az Alkotmánybíróság hatáskörét vonná el.”. Az indokolási kötelezettség terjedelmi korlátját behatároló kúriai állásponttal a másodfokú bíróság egyetértett, attól való eltérést nem látott indokoltnak. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság elégséges, hatáskört nem elvonó indokolással kezelte a felperesi indítványt az eljárást befejező ítéletében.

[53] A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109.§ (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[54] Az alperes a másodfokú eljárásban perköltséget megfelelően felszámította, ezért arról az ítéltábla a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdés szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire és 82. § (3) bekezdésére figyelemmel rendelkezett, és kötelezte a pervesztes felperest annak megfizetésére.

[55] A felperes munkavállalói költségkedvezménye folytán a fellebbezési eljárási illetéket (196.930 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[56] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99.§ (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. október 2.

dr. Robotka Imre s.k. a tanács elnöke	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k. előadó bíró	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k. bíró
--	---	-------------------------------------